

פרשת דוד

יו"ע ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל

בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

ג' חשוון תשפ"ו
1308
פרשת נח

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
17:21	17:37	17:30	17:32
מיסה			
18:35	18:36	18:35	18:37
יצאה			
19:08	19:09	19:08	19:10
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

ג' חשוון
מזן רבי עובדיה יוסף
נשיא מועצת חכמי התורה

ד' חשוון
רבי קלונימוס שפירא
מח"ס 'חובת התלמידים'

ה' חשוון
רבי משה בירדוגו
מח"ס 'ראש משביר'

ו' חשוון
רבי שלמה דוד יהושע
האדמו"ר מסלונים הי"ד

ז' חשוון
רבי מאיר שפירא מלובלין
מיסד הדף היומי

ח' חשוון
רבי נחום מהורדנא

ט' חשוון
רבי שמעון שקאפ
מח"ס 'שערי יושר'

באופן העמוק של עשייתה. עד שהקב"ה הראהו מעשה תבניתה וצורתה על פי הרמזים הטמונים בה.

אולם עדיין צריך עיון מה הוקשה לנו בעשיית התיבה שעיקר מטרתה לצורך הצלת אנשים ובעלי חיים, ואין בה כל טעמים ורמזים שקשים להבנה.

ונראה לי לבאר בסייעתא דשמיא שהוקשה לו במעשה התיבה עצמה - היאך תכיל ותאכלס את כל הנבראים שבעה מן הטהורים ושנים מאלו שאינם טהורים, בעוד שגודלה של התיבה היה בסך הכל שלש מאות אמה אורך וחמישים רוחב. ומה גם שצריך היה להכניס אליה את המזון של כל חיה וחיה למשך שנה תמימה, והיאך יהא מקום לכך. ועוד נתקשה נח - כיצד יזון בעצמו את כל בעלי החיים בתיבה שהרי יש בעל חיים שמאכלו בבוקר, ויש בצעהים ויש בלילה. ואם כן כמעט שלא יהא לו זמן לנוח?!

ויתרה מזאת - כיצד התיבה בעצמה תתקיים במי המבול הרותחים בכמה אלפי מעלות ולא תתפרק, וכן לא תימס הזפת המצפה אותה. ובבניית התיבה עצמה נצטוו לעשות חלון לתיבה, שכתוב (בראשית ו, 12) "צוה תעשה לתיבה" ומדוע לכאורה לא די להסתפק בדלת הכניסה? ולגבי הראם ועוג מלך הבשן תמה נח כיצד יכנסו הם לתוך התיבה, שכידוע דרשו חז"ל (בזבחים ק"ג, ב) הראם ועוג נעשה להם נס ונצטוו בציד התיבה. ובפרקי דרבי אליעזר (פרק כ"ג) מובא שעוג מלך הבשן ישב לו על עץ אחד תחת סולמו של תיבה ונשבע לנו ולבניו שיהא להם עבד עולם. ומה עשה נח - נקב חור אחד בציד התיבה והיה מושיט לו מזונו בכל יום ויום והיה, כמו שנאמר "כי רק עוג מלך הבשן נשאר מיתר הרפאים" (דברים ג, יא) ובכל הדברים הללו נתקשה נח כיצד יעשה.

אולם הקב"ה הראהו ולמדו כיצד לבנות תיבה בד בבד עם אמונה גדולה בה' יתברך, ועל כל קרש וקרש ייחד נח את אמונתו ובטחונו בה' יתברך שיקיים את התיבה, וביטל דעתו והבנתו איך יועילו מעשיו להינצל ולהציל את העולם, ורק על ידי האמונה הגדולה שהייתה לו בבורא העולם - נעשו לו אותם ניסים והצליח להחזיק מעמד. כי לו היה בונה את התיבה כשליבו מלא בספקות באמונה בה', אזי חלילה לא הייתה התיבה מחזיקה מעמד והיה עלול לסכן את כל העולם. לכן היה צורך שהקב"ה ידריך אותו בעשיית התיבה שתיבנה ללא ספקות ובאמונה מוחלטת בה', ואכן נח האמין בבורא העולם. והגם שדרשו חז"ל שהיה מקטני אמונה - מאמין ואינו מאמין שיהא המבול לעולם, וודאי לפי דרגתו הגדולה דקדקו עמו מן השמים, אבל וודאי שהיה בעל אמונה גדולה, והראיה היא שלא טבעה התיבה והצליח להציל עצמו והיקום כולו.

נמצאנו למדים מזה שלפי האמונה של האדם בהקב"ה - כך הקב"ה עושה לו ניסים ומציל אותו. וזה שדרשו "ה' צלך על יד ימינך" (תהילים קכ"א, ה) שהביטחון והאמונה בה' דומים לצל האדם, וכמו שאם האדם זוקף אצבע למול הצל - הוא רואה אצבע אחת בלבד. ואם מניח הוא את כל ידו רואה בהשתקפות הצל את כף ידו בשלמותה - כך הבוטח בו יתברך אם בוטח מעט, מראה לו ה' השגחתו מעט, ואם הרבה - הרבה.

למדים מכך שהיסוד שעליו הושתת העולם הוא האמונה והביטחון בהקב"ה וזהו שנאמר "וצדיק באמונתו יהיה" (חבקוק ב, ד). ויהי רצון שנתחזק מאוד בדרך קדושה זו של ביטחון ואמונה בה' יתברך, אמן ואמן.

משביר לדוד

רחמנא ליבא בעי

"וזה אשר תעשה אתה" (בראשית ו' טו).

אמרו חז"ל (במכילתא שמות יב, ב) על הפסוק "החודש הזה לכם" - מלמד שמשנה רבינו נתקשה על מולד הלבנה באיזו שיעור תיראה, עד שהראהו הקב"ה. וכן מצינו במעשה המנורה דכתיב "וזה מעשה המנורה", וכן במצות נתינת מחצית השקל כתיב "זה יתנו". וכולם בניין אב אחד להם ש"זה" מורה באצבע הוא, כלומר שהוצרך הקב"ה להראותו מפני הקושי שבדבר.

ולפיכך לא מובן מה הוקשה לו לנו במעשה בניית התיבה, וכי יש בזה אומנות יתרה וקשה שאין לעמוד על טיבה עד שהוצרך הקב"ה להראותו בעיניו? כי מתוך דברי הכתוב "וזה אשר תעשה אותה" מובן שהראהו הדבר בעיניו. ולכאורה מהו הקושי בדבר לבנות תיבה פשוטה?! ושואו ניתן לפרש שנח לא היה בקיא באומנות היצירה, לא ייתכן כי שמו נח הוא על פי מה שאמר אביו למך בלידתו "זה ינחמו ממעשנו" (בראשית ה, כט) ופירש רש"י - עד שלא נח לא היה להם כלי מחרשה, והוא הכין להם וניחמם בכך. מאכן מובן שנח היה בקיא במעשה היצירה, ואם כן פלא הוא מה הצורך להראות לו מעשה התיבה. וכי לא יכול היה לעמוד בעצמו על טיב הדבר?

ובאמת שאף בשאר הדברים שנתקשה בהם משה רבנו צריך ביאור, מה היה קשה לו. למשל בצורת מטבע - וכי לא ידע ליקח משקל של כסף וליצור הימנו מטבע? וכן לגבי מעשה המנורה על אף שיש בה אומנות ליצוק אותה מקשה אחת, אולם לגבי משה רבינו ברור שזה אינו דבר קשה עבורו וברוב חכמתו שהשיג חמישים שערי בינה בוודאי שידע לעשותה.

אלא שהיה קשה למושע בניין מחצית השקל איך יתכן שמטבע קטן כזה יהא בו די לכפר על נפשות בני ישראל, והראהו הקב"ה מטבע של אש לאמור שאין זה העיקר לתת סכום גדול לצדקה ואף אם מדובר בסכום עצום, כי "רחמנא ליבא בעי" והחשיבות הגדולה היא לגבי אופן נתינת הצדקה - כיצד הוא נותן את הצדקה באיזה חום ובאיזו התלהבות והגם שזהו מטבע קטן. וזה שהראהו מטבע קטן של אש, דהיינו שיינתן באש הרומזת לחום ובחשק ובהתלהבות ובא ללמד שהעיקר הוא האיות ולא הכמות.

וכן במעשה המנורה המרמזת ומסמלת לדברים עליונים ונשגבים, ויש לה ששה קנים המאירים לכיוון הקנה האמצעי - רמז לששת ימי המעשה אשר יונקים וניזונים מן השבת הקדושה. ועוד - שהמנורה רומזת לאור התורה, כדכתיב "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, כג) והיא צריכה להיות מקשה אחת, לומר שעל כל מעשי האדם להיות על פי דעת תורה. ועוד רומזת המנורה לאדם, שיש לו שבעה פתחים שצריך לשמרם ולהאירם באור יקרות. והם - שתי עיניו שתי אזניו שתי נחיריו ופיו. את כל אלו הרמזים העצומים, לא ידע משה כיצד לאחדם ולאדם בתוך המנורה

מז האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דור המבול חטאו במזיד ובאופן קבוע

בספרי המקובלים נאמר שדור המבול היו נשמות גבוהות וקדושות עד למאוד, והיה בכוחם להעפיל ברוחניות ולהגיע אל פסגת המעלות בעבודת ה' יתברך.

אולם כבר אמרו חז"ל (סוכה נב, א) כל הגדול מחברו, יצרו גדול ממנו. לכן יצר הרע הכריע אותם במלחמה והצליח להתגבר עליהם ולהורידם לבאר שחת, מבלי יכולת קום. ומי שחוטא במזיד ומתכוון להרשיע, ועל אף שידוע הוא את ריבונו בכל זאת הוא מתכוון למרוד בו- הקב"ה שונאו ומבקש להכריתו מן העולם. וכמו שנאמר (מלאכי א, ב) "ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי". לכאורה יש להבין היכן מצינו שהקב"ה שונא את ברייתו, והרי אף את הרשעים אין הקב"ה שונא כי אם מצפה הוא וממתין להם מתי תגיע העת שישובו בתשובה ויחזרו אליו כבנים השבים לחיק אביהם. ואם כך כיצד זה אמר הקב"ה "ואת עשו שנאתי"?

והתשובה היא כי יעקב ועשיו היו בתחילה שניהם לומדי תורה יחדיו, ואף זכו שניהם לראות בעיניהם את גדולתו העצומה של הסבא קדישא - אברהם אבינו ע"ה וכן את קדושתו המיוחדת של אביהם - יצחק אבינו ע"ה. ובוודאי שביום השבת כשהסבו כולם יחדיו סביב שולחן השבת - זכו יעקב ועשיו שניהם יחד לחזות בהתנהגותם הקדושה ועוצם צדקותם של האבות. ויעקב אבינו ע"ה אכן ספג מהם מלוא חופנים של קדושה תורה ויראת שמים. וגם לעשיו היו את כל הנתונים להיות צדיק וחסיד כאחיו יעקב, אך הוא במזיד ובכוונה תחילה לא אבה לשאוב מקדושת האבות, וליבו לא חפץ לספוג מטהרת רוחם ובחר לו את הדרך הרעה כדרך חיים. והתאוה הוא לחיות חיי הפקרות והוללות על אף שידע והכיר את הדרך הישרה - דרך התורה.

אדם שכזה המורשיע במזיד, אין הקב"ה יכול לסבלו לפי שאינו אנוס במעשיו ואינו שוגג בחטאיו, ידע עשיו את ריבונו ואף על פי כן נתכוון למרוד בו ולכן "ואת עשו שנאתי".

וכך הוא העניין באנשי דור המבול, גם הם חטאו במזיד ובאופן קבוע סרו הם מדרך ה' ביודעין ובכוונה תחילה, ועל אף שידעו את מעלתם והכירו ששוכנת בתוכם נשמה גבוהה ועצומה, וידעו שהם מזרע אדם הראשון שהיה יציר כפיו של הקב"ה, וזכו לראות את קין שחזר בתשובה והביטו באות שנתן לו ה' על מצחו - עם כל זאת הם חטאו בעוונות חמורים והתרחקו מה' יתברך במזיד ובעזות מצח. לכן שנה הקב"ה אותם וביקש למחות את שמם מן העולם, כי אמר הקב"ה מה בצע שאוסיף להם חיים, הרי יוסיפו לחטוא לי ולעבור על רצוני ולזלזל בתורתי. לכן "אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה".

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

בתחילה צדיק תמים, ובסוף צדיק

אלה תולדות נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו (בראשית ו, ט) כאן מועיד עליו הכתוב "צדיק תמים" ולהלן (ז, א) נאמר "ויאמר ה' לנח בא אתה וכל ביתך אל התיבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה", וכבר כתב רש"י מהגמרא שמכאן שאומרים רק מקצת שבתו של אדם בפניו.

ב'בית יוסף', מבאר את השינוי כן: נח חי משך כמה דורות, היה בדור המבול, וגם בדור הפלגה. בדור המבול היה עיקר הניסיון - עוון עריות, ובדור הפלגה היה עוון כפירה בה'.

מידת 'צדיק' היא למי שגדור בעריות, כמו שיוסף הצדיק נקרא כן עקב עמידתו בניסיון הקדושה. ואילו מידת 'תמים' שייכת אצל ההולך בתמימות - תמים תהיה עם ד' אלוהים.

בתחילת הפרשה אומרת התורה "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו", שהרי משך כל הדורות שבהם חי נח, הוא היה 'צדיק' בדור המבול כשהיה גזור מעריות, ו'תמים' בדור הפלגה כשהיה גזור מכפירה. ואילו להלן בפרק ז' כשה' דיבר איתו לפני כניסתו לתיבה בדור המבול, אומר הכתוב "כי אותך ראיתי צדיק בדור הזה" כי בדור הזה - דור המבול - יש לו את התואר של צדיק.

לא ניתן להענישם במזון

"ותמלא הארץ חמס" (בראשית ו, יא)

כתב רש"י "לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל". ומדוע דוקא בגלל הגזל נחתם גזר דינם?

כתב בספר 'לקוט הגרשוני', כי ידוע שאין בעל הרחמים פוגע בנפשות תחילה, כמו שמוצאים אנו בנגעים שתחילה בא הנגע על ביתו ועל בגדיו ורק לאחר מכן בגופו. א"כ מדוע כאן אצל דור המבול לא פגע בממונם תחילה? מדוע נגזר עליהם להיאבד מן העולם?

התשובה, היא כיוון שהמזון לא היה שלהם! הרי כל רכושם היה גזול, לכן לא היתה אפשרות להענישם בדבר אחר זולת בגופם. בזה מובן שלא נחתם גזר דינם אלא על הגזל, שבגלל הגזל נחתם דינם לכליה.

המקטרג עצמו חצוף

"ותמלא הארץ חמס" (בראשית ו, יא)

בספר 'פרחי שושנה' מתלמידו של מרן ה'חפץ חיים' מציין שיחה נאה ששמע מפי הגאון הצדיק החפץ חיים זצוק"ל, שהקשה הלא דור המבול עברו על עבירות חמורות כעבודה זרה ועריות שהן חמורות יותר מגזל ומפני מה נחתם גזר דינם דווקא על הגזל?

ותירץ ע"פ מאמר חז"ל "סאה מלאה עונות מי מקטרג בראש כולם? גזל". וצריך טעם מדוע דוקא גזל, ואמר הטעם שהרי מובא במסכת אבות "העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט אחד, והעושה עבירה אחת קונה קטגור אחד", והמלאך שנברא מן המצווה או מן העבירה הוא נברא גם כן באותו מצב בו נעשתה הפעולה, כגון מצוה שנעשתה בזריות נברא על ידה מלאך זרזי והעושה בעצלתיים נברא מפעולתו מלאך עצל וכן בכל המצבים. והנה פעולת הגזל בדרך כלל נעשית בחוצפה, ועל כן הקטגור הנברא מן הגזל אף הוא חצוף. ואפשר שבסאה מלאה עונות אף שיש בה קטגורים מקטרגים שונים, בכל זאת אין אחד מהם קופץ בראש כדי לקטרג מפני שלא נבראו במידת החוצפה, ורק המלאך החצוף שנברא מן הגזל הוא הקופץ בראש, וכן היה גם בדור המבול שהגזל קטרג בראש כולם ועליו נחתם גזר דינם.

נצור לשונך

כשפלוגי לא נזהר בקיום מנהג

אסור לספר על אדם שעבר על מצווה כלשהי - בין אם זו מצווה מדאורייתא ובין אם היא מדרבנן, ואפילו סייג שתיקנו חכמים או מנהג מקובל. מעשים כאלו הם שליליים בעיני התורה, ועל כן הסיפור עליהם הוא סיפור בגנות האחראים להם.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון
מפקנסו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תפילה להצלחת הניתוח

מי שמשתדל למלא את ימיו ושנותיו בתורה וביראת שמים, והוא מחזק את עצמו באמונה תמימה בה' אלוקי ישראל - אזי הקב"ה מוסיף לו חיים ומעניק לו בריאות, נחת ושלווה בכדי שיוכל להמשיך בעבודתו - עבודת הקודש.

וכך סיפרו לי על יהודי זקן אחד שהוצרך לעבור ניתוח מסובך ביותר, וחיייו היו נתונים בסכנה מוחשית רח"ל. והרופא המנתח שהיה מאומות העולם, ומוצאו מסין הסביר לו כי הסיכויים להצלחת הניתוח הם קלושים ביותר, אולם הזקן אשר האמין בה' יתברך בכל ליבו באמונה תמימה - ביקש מהרופא שקודם הניתוח יאמר מספר מילים והן "בעזרת ה' שהניתוח יצליח"...

בתחילה לעג הרופא לדברי הזקן החולה ואמר "אינני מאמין במאום פרט לרפואה, והאבחון הרפואי מורה כי כעת נצפים אחוזים קטנים ביותר שהחולה יצליח לשרוד את הניתוח הסבוך הזה ולצאת ממנו בשלום". אך החולה הזקן לא הרפה, והפציר וביקש מן הרופא בכל מאוודו שיאמר את המילים שביקש בתחילה. הרופא אשר הבין כי נקלע לפניו אדם תמים אשר כל כולו משוכנע באמונתו - התרצה לדבריו, על אף שהיה כופר לחלוטין. והנה בתום הניתוח כאשר התעורר החולה, אמר לו הרופא בזו הלשון "דע לך שחייך ניתנו לך במתנה. הניתוח הצליח מעל ומעבר למשוער וזאת על אף שהסיבוך היה משמעותי הרבה יותר אף ממה שאובחן בתחילה. ויתרה מזו, לאורך כל הניתוח חשתי שידיי המנתחות - למעשה נעות וזזות כאלו מאליהן, ויד נעלמה עליונה היא זו שטיפלה בך והצילה את חייך". ועוד הוסיף הרופא לומר לזקן המופתע "הנני בטוח כי המילים שאמרת על פי בקשתך שהניתוח יצליח בעזרת ה', הם שסייעו להצלחת הניתוח, ואני מוכן להבטיחך כי מהיום ואילך טרם כל פעולה שאעשה - אבקש את עזרת ה' יתברך". ואכן בחסדי שמים הוסיף הקב"ה שנות חיים לאותו זקן אשר היה נראה כי אפסו סיכוייו לחיות.

מן הסיפור המפעים הזה למדים, כי יכולה להיות מציאות שבה הגיע אכן זמנו של אדם להיפטר מן העולם, שהרי הוא היה חולה אנוש ובאופן טבעי לא היו לו סיכויים כלל להחזיק מעמד ולשרוד את הניתוח המסובך. אך מכיוון שכה רבה הייתה אמונתו בה' יתברך, וכן זכה לחזק את הרופא הגוי באמונה התמימה בה' אלוקי ישראל - לכן זכה שיעניק לו הקב"ה אורך ימים ושנות חיים טובים, כי לאדם כזה ראוי ורצוי לתת נשמה באפו ולהוסיף לו חיים על חיו.

ויהי רצון שנזכה כולנו לעבוד את בוראנו עבודה שלמה ותמה ויוסיף לנו הקב"ה אורך ימים ושנות חיים טובים לעבודתו יתברך, אמן ואמן.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה
משולחנם של חכמי התורה

אכילת דגים בשבת נח, סגולה לחיים טובים

"דגים טובים בשבת קודש זה (פרשת נח) הוא דבר בעתו, בוודאי מסוגל לחיים טובים. שנתברר שאף שמכל אשר בחרבה מתו אבל לא דגים שבים. כמפורש במדרש (בר"ר לב, יא) מכל אשר בחרבה, פרט לדגים".

סגולה נפלאה זו לזכות לחיים טובים, על ידי אכילת דגים בשבת פרשת נח, מצוינת בשמו של רבי אברהם איגר מלובלין זצ"ל ('שבט מיהודה'). והיא מתחברת להתבטאות נפלאה שיצאה מפיו הטהור של הרה"ק בעל 'עטרת צבי' מזידיטשוב זצ"ל, כדלהלן: "רבי שלמה'לע מקארלין היה אומר שמי שאין לו דגים לכבוד שבת קודש, ידאג יותר מאשר על העניין שאמרו עליו בחז"ל (יומא פח). ידאג כל השנה. ואני מוסיף על זה דמי שיש לו דגים לכבוד שבת קודש, אזי אינו צריך לדאוג כלום בשבוע הבא".

אף הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב זצ"ל מבטיח לאוכל דגים בשבת ברכה משולשת. כפי שכתב בספרו "בני יששכר" (מאמרי שבתות א, יא): "טעם למצוה מן המובחר לאכילת דגים בשבת, דהנה אשכחן במעשה בראשית ברכה בג' דברים, והם בג' ימים זה אחר זה רצופים. ברכה לדגים ביום ה', וברכה לאדם ביום ו', וברכה לשבת ביום הז'. והנה חוט המשולש לא במהרה ינתק, האדם האוכל דגים לכבוד שבת, יתברך בברכה המשולשת ולא במהרה תינתק".

וכך דרשו דורשי רשומות שענין זה רמוז בדברי נעים זמירות ישראל בספר תהלים "בנאות דשא ירביצני", דש"א ראשי תיבות; דגים שבת אדם, לקבלת הברכה המשולשת ביום המנוחה. וזהו המשך הכתוב: "על מי מנוחות ינהלני".

ברובד הנסתר בירר הרב ישמח משה את הסוגיה הזו של אכילת הדגים. והוא מספר "שאלני מורי הצדיק והקדוש מהר"י מלובלין זלה"ה, מאי טעמא לא נזכר בתורה הקדושה בסעודת המלאכים דגים? וכן ויזבח יעקב בהר. ומאיך בדברי רבותינו ז"ל נזכר בשר ודגים?"

והשיב לו תשובה "לפי שעיקר הסעודה להעלות ניצוצות ולתקן גלגולים. והנה איתא בכתבי האר"י ז"ל דרוב הצדיקים מגולגלים בדגים, והיינו ודאי צדיקים קטנים, אבל הצדיקים הגדולים אין צריכים לשום תיקון. ואז בימי אברהם לא היה רק צדיקים הגדולים הנזכרים בתורה. ואמר שמשום זה לא נזכר גם כן בסעודת שלמה, דגים לפי שאז היתה סיהרא במילואה ואיש תחת גפנו, היינו שהיה הכל נשמות חדשות".

ומדוע נבחרו דוקא הדגים למאכל שבת? על זה כתב רבינו יוסף חיים מבבל זע"א בספרו "בן יהוידע": "מכל אשר בחרבה מתו ולא דגים שבים", נראה לפרש בזה טעם שנבחרו הדגים למאכל בשבת - להורות דאין אש של גהינום שולט בשבת, כמו כן הדגים לא שלט בהם אש הפורענות של המבול שנידונו ברותחין".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני עקרה לא ילדה" (ישעיה נ"ד)

הקשר לפרשה: בנבואת ישעיה מוזכר ענין המבול שנשבע הקב"ה שלא יביא עוד מבול לעולם: "כי מי נח זאת לי". והוא הנושא המרכזי בפרשת נח.

ובני אשכנז מוסיפים את הפרק "ענייה סוערה".

מבט לפרשה

לעשות רצון ה' בלי חשבונות

שכן בתור רב, עליו לבצע את ההוראה בהתאם לחוק.

אבל גם הוא שב בידיים ריקות, ואמר למושל כי הרב מבריסק איננו משנה את דעתו.

למשמע הדברים בערה חמתו של המושל בקרבו, והוא קם והלך בעצמו אל הרב.

כשראו בעלי הבתים את מרכבתו של המושל בפתח בית הרב, נתקפו כולם באימה ובחרדה והקיפו את הרב כשהם צועקים: "הרב מחריב את העיר! הרב ממיט סכנה על כולנו!"

אולם הרב עמד על שלו בכל העוז והתוקף, ושוב הבהיר להם כי לא יעלה על הדעת שהוא יעבור על צווי התורה בשל מלוי פקודה זו.

ואכן, גם כאשר עמד המושל לפניו ומסר את פקודתו בתוספת אזהרות ואיומים גלויים על כך שהוא עתיד להיענש על סירובו בכל חומר הדין - לא נרתע הרב מבריסק ולא נעתר לבקשתו.

בחרי אף גדול סב המושל על עקבותיו ועזב את הבית מבלי להוסיף מילה.

בני הקהילה נותרו בחדרו של הרב מפוחדים ומצפים לגרוע מכל...

הבשורה; הוענקה חנינה

תוך זמן קצר רעשה וגעשה העיר בריסק על המעשה, אלו מצדדים בעד החלטת הרב ואלו מגנים אותה, אלו מסכימים עם החלטת הרב שלא לשנות כהוא זה מחוקי התורה, ואלו טוענים בתוקף כי היה עליו לבצע את צווי המושל למרות צו התורה, כדי לא לסכן את חיי כולם.

אולם הללו וגם הללו לא העלו על קצה דעתם את תוכן המברק שיגיע כעבור שעות אחדות, במוצאי שבת, לידי המושל, ובו הבשורה המרעישה כי הוענקה חנינה לאותו יהודי נדון למות!

עתה הבינו כולם, כי אלמלא התעקשותו של הרב מבריסק, לא היה לה לאותו חנינה על מי לחול... ודוקא דבקותו הבלתי מתפשרת בצווי ה', היא שהצילה את חייו! (ומתוק האור).

כמי המבול, מוטל אף עלינו לקיים את רצון ה' מבלי לערוך חשבונות שונים, ובלי לחפש מהי התועלת שבקיום מצוה זו או אחרת.

אינני עושה כדבר הזה

בספר "שאל אביך ויגדך" מובא הסיפור הבא, אודות הרב מבריסק, המוכיח כי אדם נחוש לקיים את מצוות ה' כפי שצווה, מבלי לשנות בהן כהוא זה, או להתאימן למציאות החיים, כפי שזו נראית בעיניו, זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.

בשנה הראשונה לכהונתו של הרב מבריסק, נתפס יהודי בעבירה על החוק ונשפט למוות. על פי תקנות השלטון יש לאפשר לכל מי שיוצא להורג להתוודות לפני מותו, יהודי אומר וידוי עם הרב, ולהבדיל, לא יהודי - עם הכומר.

וכך ארע גם כעת.

במועד שנקבע להוצאת גזר הדין לפועל, בעיצומו של יום השבת, הגיע אל הרב מבריסק שליח מיוחד מטעם מושל המחוז, והגיש לו מסמך ובו פקודיה, כי על הרב להתלוות עמו אל בית האסורים כדי לומר וידוי עם הנדון למוות.

משראה הרב את הפקודה, השיב בקיצור ובצורה נמרצת: "אינני הולך".

ומפני מה סרב ללכת? טעמו ונימוקו עמו: מאחר שהוא סבור כי בהליכתו ובאמירת הוידוי הוא מזרז את מיתתו של הנדון למוות, שכן בלי וידוי לא הורגים.

סירובו היה תקיף ובלתי מתפשר, וכאשר ניסו לומר לו כי אלמלא יבוא, יזמינו השלטונות רב אחר, אמר: "אם יקחו - יקחו, אולם אני אינני עושה כדבר הזה, האסור על פי דיני התורה".

השליח יצא מלפניו ושב אל המושל בידיים ריקות. לשמע השתלשלות האירועים נתמלא המושל בחמה ובזעם, ומיהר לשלוח אל הרב קצין בכיר.

הלה בא, ולא רק דרש במגיע שיבוא עמו אל האסיר, אלא הוסיף באזניו איומים קשים וחמורים, והודיע לו חד משמעית שהוא יסבול על סירובו,

התורה מספרת, כי המבול היה על הארץ במשך ארבעים יום, ובאותם ארבעים ימים הופסקו כל החיים על פני האדמה, כנאמר (בראשית כא, כב): "ויגוע כל בשר הרמש על הארץ... כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו". ולא זו בלבד, אלא נאמר עוד (שם כא, כג) "וימחו את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים, וימחו מן הארץ".

ופירש רבינו חיים בן עטר זיע"א בספרו הקדוש 'אור החיים', שמלבד הגויעה הרמוזה בפסוק שלפני זה, נמחה גם כל מה שנשאר מן המתים, באמצעות ריבוי המים החמים והקרים. וכל הגופות והפגרים נעשו כמים, ונדמה היה שלא היו כלל בעולם.

לכאורה בכך נסתיים תפקיד המבול.

אך בתורה כתוב אחרת: "ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום" (שם, כד). כלומר, במשך עוד מאה וחמשים ימים נוספים, ממשיכים המים לגבור בארץ. עד אשר "ויזכר א-להים את נח, ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה. ויעבר א-להים רוח על הארץ וישכו המים. ויסכרו מעינת תהום וארבת השמים, ויכלא הגשם מן השמים" (בראשית ח, א-ב).

מדוע?!

בהמשך דבריו מנאר רבינו האור החיים 'הק' את הענין: "הכונה היא להודיע, כי ה' צוה על המים להתגבר. כאשר צוה עליהם בששת ימי בראשית - 'וישרצו המים' (לעיל א, כ), כמו כן צוה להם כאן לנהוג בתגבורת. ולזה תמצא שאחר שנמחה כל היקום אמר הכתוב 'ויגברו המים', והוא ללא צורך כי כבר נמחה אפילו גלמי הנבראים".

"והטעם הוא, כי המים היו עסוקים במצותם אשר גזר עליהם ה', ואין להם לדרוש דרשות למנוע התגברת אחר נמחה כל היקום".

"עד שזכר ה' לנח, ואז צוה למים להיות נחים מתגבורתם. והוא אמרו: 'ועבר אלקים רוח' - חסד ורחמים, ונתמתקו גבורות המים. והוא שתרגם אונקלוס וישכו המים - ונחו מיא, שלא התגברו עוד".

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555